

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Nr. 1690/1953

Nicolae,

din Indurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al românilor ortodocși din Ardeal, Crișana și Maramurăș

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos

„Acum toate de lumină s'au umplut, și cerul și pământul și cele dedesupt.” (Din Catavasiile Pastilor)

Iubiții mei fii sufletești,

Așa cântăm plini de bucurie în mărita și luminată noapte a Învierii. Cu adevărat: toate de lumină s'au umplut. Cerul — pentru că Hristos a ieșit biruitor din mormânt și cu strălucirea Lui dumnezeiască umple de lumină toate cetele îngerești, care-L preamăresc și i se închină. Doar îngerii au fost aceia, cari au vestit femeilor bucuria: „pe Iisus Nazarineanul căutați? — Nu este aici. — A înviat.” Pământul — că prin învierea Domnului Hristos Maica Domnului, apostolii și femeile mironosițe au fost scoși din întunecul desnădejdiei la lumina bucuriei și a credinței neșovăielnice și ei au umplut apoi întreg pământul cu lumina aceasta. Și cele dedesupt, că prin înviere porțile iadului s'au sdrobit și au fost sloboziți dreptii Vechiului Testament și ridicați în lumina cerului.

Cu adevărat toate s'au umplut de lumină, că Hristos cel răstignit și îngropat, Hristos cel pecetluit și străjuit, s'a arătat mai tare decât moartea și a răsărit din mormânt ca un biruitor, ca să trăiască veșnic. Acum putem striga și noi cu Apostolul Pavel: „Unde-ți este moarte boldul tău? Unde-ți este iadule biruința ta” — că Hristos prin moartea Sa a biruit moartea și a sfărâmat puterea celui rău.

Această biruință a vieții cei fără de moarte nu poate fi decât lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu este celce l-a înviat. Căci ori cât ar lupta omul împotriva morții, el poate reuși să întoarcă pe cineva la viață și poate să-i mai lungască viața cu câțiva ani sau zeci de ani — dar nu poate da nimănui viață veșnică. Iisus Hristos însă n'a mai înviat cu trup muritor și supus stricăciunii, ca să moară iarăși după câțiva zeci de ani — așa cum a înviat Lazăr, ci Domnul nostru a înviat cu trup nesticăcios, cu trup duhovnicesc, care nu mai moare niciodată. Asupra Lui moartea nu mai are nicio putere. Trupul Lui, plin de strălucirea dumnezeirii, este trup nemu-

ritor, care are putere veșnic în lumina dumnezeirii.

Dar dacă prin înviere Mântuitorul biruit moartea odată pentru totdeauna, tot prin înviere El este — în chip nevă-

zut — [pururea cu noi. El este viu și plin de putere dumnezeiască și revarsă peste făptura și viața noastră harul și lumina Lui cea dumnezeiască. El a înviat ca să fie cu noi până la sfârșitul veacurilor. Ce bucurie a fost pe Maria Magdalena când l-a văzut pe Iisus și a vorbit cu El! — Ce bucurie a fost pe sfinții Apostoli când Iisus cel înviat li s'a arătat și le-a zis: Pace vouă! — Ce bucurie au avut Luca și Cleopa că s'au învrednicit să vorbească cu El pe drumul Emausului! — Și ce negrăită cutremurare a fost în sufletul lui Saul,

când s'a întâlnit cu Iisus cel înviat pe drumul Damascului! Aceeași bucurie au simțit-o toți creștinii dealungul veacurilor, mărturisind că Hristos este viu, că El este cu ei și le umple sufletul de lumina Lui. Cu această bucurie în suflet, că Iisus cel înviat este cu ei, au mers mucenicii la chinuri și moarte senini și neînfricați; cu această bucurie în suflet și-au dus ostenele pustniciei mării martiri ai monahismului ortodox. Cu această bucurie în suflet — au dus lupta dreptei credințe sfinții Părinți ai Bisericii noastre, mărturisind în soboarele a toată lumea că Iisus Hristos este Dumnezeu și om, Domn și Stăpân al vieții și al morții. Cu această bucurie în suflet — mulțimile de credincioși și-au împlinit datoriile vieții creștinești fără șovăială, încredințați fiind că Hristos cel înviat este cu ei, îi mângăie, îi sprijinește, le luminează calea și-i duce la viața cea veșnică.

Bucuria aceasta a învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos o trăim și noi la acest mare praznic. Hristos a înviat și s'a făcut începătură învierii noastre — cum cu atâta bucurie zice Sf. Apostol Pavel. Hristos a înviat — și El este cu noi, cu fiecare credincios, în toate clipele vieții noastre, și în clipa de bucurie, și în clipa de durere, și în clipa de izbăvire, și în clipa de suferință, și în munca noastră, și în rugăciunea noastră, și în familia noastră și în lupta noastră pentru mântuire. El este mereu cu noi și ne luminează mintea, ne întărește voința, ne înflăcărează simțirea, ca să cugetăm numai cele adevărate, să voim și să facem numai cele bune și să avem inima aprinsă de dragostea Lui și a aproapelui.

De aceea, peste viața adevăratului credincios strălucește mereu lumina și bucuria învierii, trăiește în nădejdea că și el va învia în trup nemuritor. El îl simte mereu pe Hristos cel înviat călăuzindu-i pașii vieții. Și Hristos îl îndeamnă și-i dă putere să facă binele și să se ferească de rău, să fie un bun muncitor, fie pe ogoare — unde acum se seamănă în nădejdea recoltelor viitoare — fie în uzine și mine. El îl îndeamnă să ajute la orice lucrare de folos obștesc și să-și pună puterile sale în slujba înfloririi Patriei și buneii stări a întregului popor. El îl povățuește să fie făcător de pace, să fie luptător pentru pace. Astăzi, când toate popoarele doresc pacea și luptăm pentru biruința ei, credincioșii cu bucurie trebuie să se așeze

(Continuare în pag. 4)

Apelul creștinilor din Coreea

La un mare meeting al slujitorilor Bisericii din Coreea de Nord și de Sud, împotriva atrocităților imperialiștilor americani, care a avut loc la Phenian, preoții, pastorii și credincioșii prezenți — în frunte cu pastorul Kan Yan Uk, șeful comunității centrale a Uniunii Creștinilor din Coreea de Nord și cu Kim Cian Yun, șeful Comunității Centrale a Uniunii Democratice a Creștinilor din Coreea de Sud — au adoptat un Apel către toți creștinii și slujitorii Bisericii din toate țările. Printr'ansul slujitorii și credincioșii cultelor creștine din Coreea se adresează în numele lui Hristos, tuturor slujitorilor și credincioșilor cultelor creștine din toată lumea. Care este scopul acestui apel? Scopul lui este de a demasca pe imperialiștii americani și a mobiliza pe toți creștinii la lupta împotriva unui nou războiu și de încetare a războiului din Coreea.

„În aceste zile — zice Apelul — când prevenirea pericolului unui nou războiu, apărarea păcii și libertății și păstrării conștiinței curate și rațiunii sunt puse ca probleme imediate pentru oamenii cinstiți și iubitori de pace din întreaga lume, noi nu putem trece sub tăcere atrocitățile săvârșite de armatele americane, deoarece creștinii consideră că a trece sub tăcere asemenea crime este împotriva învățurii creștine. Trupele americane au fost trimise în Coreea sub masca steagului albastru al O. N. U. și în numele lui Hristos și al creștinătății. Faptele lor însă sunt în opoziție cu învățura lui Hristos. Crimele săvârșite de ei întrec orice imaginație. Așa: distrugerea azilurilor de bătrâni, a orfelinatelor, a bisericilor și a caselor de rugăciune, uciderea copiilor, batjocorirea și uciderea femeilor și fetelor, luate cu forța din casele de rugăciune, bombardarea orașelor fără nici o alegere numai spre a le face una cu pământul, folosirea armei bacteriologice, a armelor chimice, a napalmului și gazelor otrăvitoare pentru nimicirea în masă a poporului coreean, masacrarea prizonierilor coreeni ș. a. Acestea sunt crime împotriva umanității și călcarea în picioare a principiilor morale creștine.

Ei „încearcă să acopere atrocitățile lor criminale cu numele sfânt al lui Iisus Hristos și al creștinătății; cu toate acestea în Phenianul provizoriu ocupat de ei, l-au omorât pe pastorul Yun Dia Man, credincios principiilor creștinismului. În orașul Ciuncion, provincia Kanvon, americanii adunând peste 30.000 de refugiați din Coreea de Sud, i-a mințit cu cuvintele îndușefoare: „Domnul Dumnezeu vă arată drumul mântuirii, urmați-ne pe drumul arătat de Dumnezeu“. Acestea au fost cuvinte care s'au dovedit a fi altfel. Conform planului premeditat, avioanele de bombardament, de vânatoare și trupele mercenare ale americanilor au nimerit pe toți acești oameni nevinovați.

Guvernanții americani se duc în casele de rugăciune, preamăresc fariseic rugăciunea și strigă despre „libertatea religiei“. Totuși toate acțiunile lor sunt contrare învățurii lui Hristos. În fața crimelor acestor dușmani înversunați ai creștinismului, rămân în umbră faptele acelor farisei pe care i-a demascat fără crușare Mântuitorul nostru“.

Se pune deci întrebarea: „Se poate oare ca noi creștinii, care avem suflet și conștiință, să îndurăm insultarea josnică a învățurii lui Hristos?“ De aici Apelul pe

care îl fac slujitorii și credincioșii creștini din Coreea către creștinii de pretutindeni: „Fideli urmași ai învățurii lui Hristos și slujitori ai Bisericii din toate țările, ne adresăm vouă în numele religiei și al creștinismului. Creștinismul nu este ceea ce propoveduesc și săvârșesc criminalii americani.

Să înălțăm rugăciune Domnului Dumnezeu pentru ca acești renegași ai lui Hristos să nu mai poată în numele lui Dumnezeu și cu cuvinte creștinești să mintă pe creștinii adevărați din toată lumea.

Dacă voi nu doriți ca bombele americane să omoare mii de oameni în timpul rugăciunii în casele de rugăciune, în timpul muncii pe câmp, acasă, în școli, spitale, pretutindeni, așa cum se întâmplă în Coreea, rugați-vă ca Domnul Dumnezeu să pedepsească cât se poate mai repede pe călăii americani; dacă nu vreți să fiți trimiși forțat de slugile bancherilor americani în focul războiului nedrept, acționați împotriva unui nou războiu.

Situația actuală cere dela noi să luptăm nu numai pentru pacea și libertatea popoarelor, ci de asemenea pentru apărarea libertății religiei și conștiinței curate a omenirii, împotriva intrigelor imperialiștilor americani, care tind să deslănțe un nou războiu și să cucerească dominația mondială. Deasupra noastră atârână un pericol, ridicați-vă la lupta pentru preîntâmpinarea unui nou războiu, ridicați-vă ca un singur om împotriva unui nou războiu, pentru ca psalmii voștri să nu fie întreruși de exploziile bombelor americane și crucile voastre să nu se distrugă sub gloanțele mitralierelor cu reacție ale aviației americane.

Să înceteze războiul din Coreea și să plece toate trupele streine de pe pământul Coreean!“

Acesta este Apelul. Cuvintele lui nu pot lăsa nesimțitor pe nici un creștin. Inima ori cărui creștin cinstit se umple de indignare, aflând de atrocitățile ce le săvârșesc americanii în numele lui Hristos. De aceea punând la inimă chemarea clerului și credincioșilor din Coreea, să intensificăm lupta pentru pace împotriva imperialiștilor americani ațâțători la un nou războiu și lupta pentru încetarea războiului din Coreea. Să răspundem prin noi angajamente de luptă și muncă la apelul fraților noștri din Coreea, dovedindu-ne astfel solidaritatea frățască cu ei și următori și propoveduitori adevărați ai învățurii lui Hristos.

T. R.

„Telegraful Român“ din 29 Iulie 1853 (Nr. 59), ne informează căți elevi și studenți erau atunci în Sibiu. Așa: în cursul „trienal“ al Academiei de drepturi au fost înmatriculați 48 academici, în gimnaziul „suprem evanghelic-luteran și în școlile reale ce sunt legate cu el“ numărul școlărilor a fost de 773. La Institutul pedagogic-teologic al Bisericii noastre au fost 84 „candidați“, din care cei mai mulți erau pregătiți în școlile normale și gimnaziale“ (p. 234—235).

Ce distanță dela 1853 la 1953! Astăzi în Sibiu sunt o mulțime de școli de toate felurile în care filii poporului muncitor (peste 12.000 elevi) indiferent de nație și confesiune, se pregătesc pentru marile șantiere ale socialismului, pentru viitorul fericit ce-l construim, pentru pace. Iar la Institutul Teologic peste 200 de studenți din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș, se pregătesc ca să devină preoți în parohiile noastre și să îndrumeze pe credincioși pe calea luptei pentru pace și pentru o viață mai bună.

La centenarul Telegrafului Român

DESPRE PURTAREA REVERENZII¹

Sufletul, mintea, inima și toate simțurile dinlăuntru ale omului numai Dumnezeu le cunoaște deplin și numai El pătrunde secretele lor și tendințele lucrărilor lor. Noi oamenii... trebuie să ne mulțumim cu cele dinafară ale omului, cu faptele ce le vedem, cu vorbele ce le auzim și cu toată purtarea care cade în ochii noștri. (Si)... nimic nu ne sare mai întâi în ochi din purtarea dinafară a unui om, ca hainele cu care este îmbrăcat, ca vestimintele ce le are pe sine. La întâlnirea unui om, după privirea hainelor lui poți fără temere de mare greșală să zici: acesta e un soldat, cestalt... este un plugar țaran ș. c. l. Oare după datinile și obiceiurile care se păzesc, poate cineva totdeauna să deosebească și pe un preot român din oameni?... Cu adevărat barba ce o poartă preoții este un semn venerabil... dar aceasta singură nu e un semn neînșelător, ca să poți distinge printr'insa totdeauna și în tot locu pe preot de ceilalți oameni, fiindcă și alți oameni fără a fi preoți poartă barbă. Așa dar ca să fie și să rămână preotul preot, trebuie afară de barbă să mai aibă pe sine un semn, prin care să se cunoască cine este și ce este... și acest semn ni se pare întâi și întâi că este îmbrăcămintea sa.

Știm că preoții români, când se invrednicesc de darul acel sfânt de a sluji în altaru Celui Prea Înalt... atunci toți se îndatorează a-și face și a purta o haină ce se zice reverendă, a căreia însemnare arată că preotul când o are pe sine merită onoare și respect. Pentruce preoții noștri își uită atât de mult de sine și de dregătoria... ce poartă, și nu îmbracă acea haină când trebuie și când se cuvine, ci o țin în ladă spre a o roade molitile, spre a o lăsa moștenire la copii, sau spre a o duce cu sine mai nouă în mormânt? Nu suntem așa de nedrepti ca să cerem ca preotul să se înfățișeze totdeauna și în tot locul în reverenda sa, care e semnul cel mai neînșelător din afară despre pozițiunea ce ocupă în societate...

...Dar credem că avem dreptate de a cere dela preoți ca să poarte reverenda când merg la biserică și când slujesc înaintea altarului când au a se înfățișa înaintea dregătorilor mari și mici pentru deosebite trebuințe; când merg la orașe și la târguri unde este adunare mare de oameni și unde trebuie a se deosebi mai mult spre a se cunoaște că sunt preoți.

(De aceea) ne adresăm către preoți cu iubire frățască și cu ton prietenesc, și îi rugăm ca să-și aducă aminte de sfânta dregătorie ce au... să-și îndrepteze toată purtarea astfel încât „văzând oamenii faptele lor, să mărească pe Tatăl cel din ceruri“. Numai în felul acesta preoții se vor face socotii și prețuții... și vor înalta marea interes al Bisericii, al Statului, al omenirii și chiar al lor.

¹ Fragment din articolul „Dela margina“, publicat în Telegraful Român Nr. 2 și 3 din 7 și 10 Ianuarie 1853, adică cu o sută de ani în urmă, în care se critică unele abateri ale preoților de atunci, făcându-se considerații nu lipsite de interes și pentru preoții din vremea noastră.

„Ascultați de mai marii voștri și supuneți-vă lor, căci ei priveghează pentru sufletele voastre, ca unii care vor da seama de ele“.

Evrei 2, 26

„Cine știe să facă bine și nu face, păcat are“.

Iacov 4, 17

Pe vechiul făgaș

Au trecut patru ani dela neuitatul 21 Octombrie 1948, când credincioșii și clerul fost greco-catolic din Ardeal, rupți de vitregia vremurilor cu două secole și jumătate înainte din sânul ortodoxiei, au reușit a se întoarce la vatra veche spre folosul poporului și al Bisericii.

Nu ne vom ocupa de datele istorice arhicunoscute, care au determinat acea ruptură, ci vom analiza urmările binefăcătoare precum și realizările din cei patru ani. Fiind vorba de o dare de seamă cu caracter critic, va trebui să arătăm pe lângă realizările pozitive și scăderile care au existat în cei patru ani în sânul clerului revenit. Aceasta o vom face cu atât mai vârtos, cu cât știm că privirea în față și recunoașterea greșelilor înseamnă un pas hotărâtor făcut înainte spre sudura acelora care până deunăzi se închinau în „două strane”.

Fără îndoială că drept premise trebuie să amintim preluatul acestei mărețe și unice realizări, care a constat din caldele și părinteștiile chemări făcute de întâistătorii Bisericii noastre: I. P. S. Patriarh Justinian și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, clerului și credincioșilor foști greco-catolici spre a se reîntoarce în vechiul făgaș. Un factor hotărâtor a fost libertatea religioasă acordată de regimul nostru de democrație populară, care a dat posibilitate tuturor acelora care au înțeles imperativul mărețelor vremi pe care le trăim să-și exprime voința și la momentul oportun să-și refacă unitatea pe teren bisericesc, uniți pe care au dorit-o de zeci de ani și după efectuarea căreia muncesc și luptă pentru făurirea unei vieți noi și mai fericite în cuprinsul scumpei noastre Patrii.

Desigur că tot la început trebuie să menționăm faptul, poate mărunț în aparență, dar pe care, fără exagerare îl putem numi „cheia” succeselor în reîntegrarea credincioșilor spre adevăratul drum al Bisericii noastre: dragostea sinceră și ajutorul frățesc pe care preoșimea revenită a avut-o atât din partea conducătorilor Bisericii mame ardeleni, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae, cât și din partea confrăților vechi ortodocși în mijlocul și alături de care păstoriim.

E cert faptul că preoșimea revenită în acești patru ani a avut de dat un examen. Și acest examen n'a fost ușor. Iată de ce: revenirea clerului și credincioșilor foști greco-catolici și reușita acestei reveniri n'a constat numai în aderarea la Biserica ortodoxă, în recunoașterea noii ierarhii bisericești, în înlocuirea din limbajul ritual al acelor cuvinte și expresii care sunt străine ortodoxiei, ci și într'un factor foarte important, anume factorul psihologic. Și prin învingerea acestui factor, bine analizat, pătruns de fiecare preot și apoi explicat credincioșilor se datorește în unele cazuri reușita consolidării reîntegrării bisericești.

Să vedem ce a însemnat acest factor. Suntem în anul 1948. În acest binecuvântat an istoric clerul și credincioșii foști greco-catolici au pășit cu dragoste și entuziasm pe drumul reîntegrării bisericești. Dar unii preoți și unii credincioși au adus cu ei o anumită structură sufletească, formată în decursul timpului din unele elemente ce nu concordau întru totul cu tradiția ortodoxă. Problema ce trebuia deslegată cu acești credincioși a constat în felul în care preotul a știut să le înlăture toate nedumeririle, să le arate adevărul tradiției ortodoxe, să-i formeze în conformitate cu această tradiție, eliminând elementele ne potrivite cu ea din sufletul lor și asigurându-i că nici credința și nici mântuirea lor sufletească nu sunt periclitate prin faptul că au revenit la adevărata Biserica a strămoșilor noștri. Acolo unde preotul a știut să explice realitățile istorice care au precedat desbinarea dela 1698, unde el a știut să arate în adevărată lumină învățăturile și tra-

Cucerirea interioară

1. Necesitatea cuceririi de sine

În fața preotului stau o mulțime de credincioși pe care el are misiunea ca să-i supună lui Hristos. El posedă toată puterea de a face acest lucru, putere care vine de sus. Dumnezeu i-a dat tot ceea ce-i trebuie pentru a-și putea îndeplini misiunea cu folos, rămânând în sarcina lui să-și pună toată osteneala, ca să o ducă la bun sfârșit.

Ca un adevărat păstor el trebuie să meargă în fruntea oilor sale și să le conducă spre pășunea cea cerească, pe un drum anevolos, pe calea cea îngustă care duce la mântuire. Nu ori cine poate să meargă pe această cale, căci dacă pe o cale largă și pavată poate să meargă ori ce om, pe cărările întortochiate și prăpăstioase ale unui munte, nu pot să meargă decât cei ce au un exercițiu îndelungat. Călăuza ușurează drumul excursioniștilor prin faptul că el cu noaste locurile cel mai bine și îi face atenți pe toți unde este pericol. Drumul pe care merge preotul cu turma sa, este prăpăstios și plin de primejdii, dar cu toții merg plini de încredere pe urmele păstorului lor. Viața tuturor stă în mâna celui ce merge în frunte, căci o greșală a lui ar aduce moartea celor ce-i urmează. „Paguba din păcatele preotului nu se mărginește numai asupra lui însuși, ci aruncă în prăpastie și sufletele celor slabi care privesc asupra lui” (Sf. I. Hrisostom, VI, 9, v. 577).

Ce pregătire trebuie să aibă un asemenea om, ce exercițiu, ca să poată conduce pe alții? Păstorul conduce oile sale pe un drum cunoscut: drumul Evangheliei, care își are începutul aici pe pământ, în această viață și sfârșitul în ceruri, în viața viitoare. El cere tuturor să aibă o anumită ținută în mers, să respecte anumite reguli, pentru a ajunge la țintă, însă este dator ca el mai întâi să le respecte și să le urmeze, pentru ca și credincioșii să facă la fel. El trebuie să fie un exemplu permanent în fața credincioșilor săi de adevărată trăire creștină, căci ori cât s'ar munci cu predica, viața vorbește mai mult. Lucrul acesta îl spune cu hotărâre Sf. Ioan Hrisostom, când declară: „niciodată nu vor putea fo-

diția Bisericii ortodoxe, acolo desigur reușita acțiunii lui a fost de sută la sută. Astfel că și acești credincioși cu o structură sufletească deosebită s'au adaptat curând și la micile schimbări de ordin lingvistic din ritual, introduse aproape în toate parohiile revenite, și s'au alipit cu toată dragostea de sânul adevăratei noastre Biserici, Biserica ortodoxă română.

În ce privește preoții, aceștia au avut posibilitatea să se documenteze și să se lămurască asupra învățăturii și tradiției ortodoxe prin contactul frățesc cu clerul vechiu ortodox, prin lectură și practică și să adere întru totul la ele debarasându-se de orice element străin de spiritul ortodoxiei. Dacă unii au făcut și greșeli, recunoașterea lor ne ajută să le putem evita în viitor, muncind cu mai mult avânt în noul dar vechiul și adevăratul făgaș al vieții noastre religioase pentru binele sufletesc al credincioșilor pe care îi păstoriim. Vom căuta ca și după patru ani dela reîntoarcerea noastră la părinteasca vatră să muncim cu și mai mult zel pentru sudura noastră, cunoscând că prin unitatea în credință aducem un însemnat aport atât Bisericii cât și credincioșilor. În felul acesta înțelegem să facem bilanțul celor patru ani de activitate. Rugăm pe Cel Atotputernic să reverse harul Său peste Biserica, conducătorii și dreptcredincioșii ei din Patria noastră, pe veci adăpostiți la sânul mamei lor duhovnicești, Biserica ortodoxă română.

Preot Iuliu Cucuiat

losi pe auditori atât de mult cuvintele noastre, pe cât va folosi viața noastră cea neprăhănită” (Com. II Tes. p. 340).

Sfinții Părați cer ca preotul să fie exemplu întru toate cele bune credincioșilor săi, „căci firește este de neapărată trebuință sa fiți dintâi însuși curățiți și apoi să poți curăți pe alții, să te înțelepțești dintâi tu și pe urmă să înțelepțești pe alții, să devii tu dintâi lumină și pe urmă să luminezi pe alții, dintâi să te apropii tu de Dumnezeu și apoi să apropii de El pe alții, să te sfințești dintâi pe tine și apoi să sfințești pe alții, în sfârșit să ai mâini pentru ca să conduci și minți pentru a da sfaturi altora” (o. c. LXXI, p. 92).

Nu este numai o obligație de a te curăți pe tine însuși, ci mai mult ea este o menire înaltă, după cum spune Sf. Grigorie Teologul: „Noi toți care suntem păstori ne ocupăm și ne trudim pentru vindecarea sufletului. Noi avem menirea înaltă de a ne cunoaște în primul rând și a ne vindeca propriile noastre boale și stricăciuni” (idem XXVI, p. 63).

De ce se cere neapărat această curățire interioară a preotului? Primul motiv l-am văzut mai sus: pentru a fi exemplu în cele bune păstorilor săi; să fie înaintea tuturor pe calea desăvârșirii, pentru a-i putea conduce. Al doilea motiv este de a nu da prilej de sminteală printr-o purtare neconformă cu Evanghelia. Un preot nepregătit aduce multă pagubă și lui și comunității, agonisindu-și totodată și osânda dela Dumnezeu, pentru că a fost prilej de sminteală credincioșilor.

În afară de faptul că preotul, ca om, trebuie să se mântuiască și pentru aceasta i se cere să fie desăvârșit, el mai are și obligația față de turma sa, ca prin viața sa să o poată conduce. „Preotul nu poate avea succes în lucrarea sa de îmbunătățire a lumii, decât dacă este un îmbunătățit și un desăvârșit, sau pe cale de a deveni astfel” (Pr. I. Gh. Coman).

Preotul nostru ortodox este legat de acel nucleu al societății, anume: familia. Din mijlocul ei pornește el în toate acțiunile sale și tot în mijlocul ei se întoarce pentru a-și plânge necazurile, sau să-și sărbătorească victoriile din câmpul său păstoresc. Se cuvine deci, ca această familie să-i ofere un loc de odihnă spirituală, să fie pentru el coșul de recreere și reculegere, de unde să plece apoi din nou la lucru, mai puternic. Pentru a-i oferi acest colț de odihnă și liniște spirituală, familia lui trebuie să fie educată după percepțiile Evangheliei, după propriul său suflet. „Preoția fiind divină prin origină și scop, adică urmărind desăvârșirea sufletelor și îndumnezeirea credincioșilor, cum vor putea atinge preoții acest scop, dacă ei înșiși nu sunt îndumnezeiți? Ei și familiile lor. Stilul religios al familiei preotului are o mare influență asupra evlaviei personale a acestuia. Se impune ca întreaga familie să slujească lui Dumnezeu într'un fel sau altul” (idem). Chiar și cu familia sa va avea mul de lucru până să o aducă pe făgașul Evangheliei, dar cea mai grea luptă o va avea de dat cu sine însuși. Mai ușor cred că-i va fi să convingă pe păstorii să vină la plcioarele lui Hristos, decât să-și învingă propriul suflet, zdrobindu-și mândria și împlinirea inimii și rutina. Pornind în misiunea sa, preotul va trebui să se privească, să se judece întâi pe sine și apoi pe ceilalți semeni. El are menirea să cucerească sufletele păstorilor pentru Hristos, dar prima ceta pe care o are de cucerit și dărâmat din temelie, este el însuși.

Iată dar, atâtea motive care împun în mod categoric preotului, dacă vrea să fie un adevărat

(Continuare în pag. 4)

Cucerirea interioară

[Urmare din pag. 3]

slujitor al lui Dumnezeu, să se cucerească pe sine însuși.

2. Mijlocul propriei cuceriri.

Cel mai bun sistem pentru a ajunge să locuiești Hristos în noi este plantarea sufletului cu virtuți. Virtuțile sunt necesare tuturor creștinilor, dar preotul trebuie să le posede în mod deosebit, deoarece asupra lui, asupra vieții lui sunt îndreptate toate privirile. Păcatele care la credincioși de rând trec neobservate, sau cel puțin nu sunt atât de dăunătoare întregii ținute morale proprii, pentru preot ele devin adevărate pete pe hainele albe ale sufletului său. „Nici un mijloc nu este ca greșalele preotului să rămână ascunse, ci și ce e mai mic sunt repede vădite” (Sf. Ioan Hrisostom, III, 14, v. 251).

Există un raport între persoana care greșește și greșala în sine. Cu cât păcătosul este pe o treaptă mai ridicată în societate, cu atât greșala sa are mai multă condamnare, pe când aceeași greșală săvârșită de un om de rând se pierde în marea banalității. Preotul și episcopul ocupă locul cel mai înalt din Biserică fiind în privința demnității deasupra tuturor credincioșilor, deoarece sunt „prietanii lui Hristos” (Ioan 15, 14) și posedă cheile împărăției cerurilor (Matei 16, 19) și pentru că sunt atât de sus, conduita lor morală trebuie să fie exemplară. „De aceea preotul trebuie să răspândească în toate părțile frumusețea sufletului lui, ca să poată să bucure și în același timp să lumineze sufletele celor ce privesc la dânsul. Căci păcatele unor credincioși sunt făptuite ca într'un fel de întunec și pierd numai pe cei ce le-au făcut, dar greșala unui bărbat de vază și în fața privirilor celor mulți este o pagubă pentru toți. Căci toți privesc greșala nu după măsura faptului, ci după demnitatea celui ce greșește” (Sf. Ioan Hrisostom III, 14, v. 260—261).

Pentru reaua influență pe care o au greșalele preotului asupra credincioșilor, Sf. Grigorie Teologul cere ca să nu dăm nici măcar bănuială de păcat. „Este frumos lucru să nu dăm nimănui motive de sminteală sau de poticăire, nici prin păcat, dacă se poate și împrejurările o îngăduie, nici măcar prin bănuiala de păcat, întrucât știm bine că dacă vom sminti pe unul dintre cei mici ne așteaptă grea și aspră pedeapsă dela judecătorul cel nepărtinitor” (o. c. II, p. 48).

Pe treapta înaltă pe care e așezat, preotul este văzut din toate părțile de credincioși și cei ce nu sunt vrednici de această misiune se vădesc imediat. „Cel ce are înclinație spre păcat nu poate, când e pus în văzul tuturor, să rămână necunoscut, ci e descoperit din toate părțile și precum focul lămurește inima metalelor, tot astfel și slujba clericală este piatra de încercare cu care se judecă sufletele creștinilor; dacă este vreunul mândros, bîcînic, ambițios, lăudăros și înfășărit cu orice alt cusur, toți descoperă și-i probează repede scăderile. Și nu numai că le lămurește, ci le face și mai rele și mai mari” (Sf. Ioan Hrisostom, VI, 8, v. 553—554).

Demnitatea preoției cere curățenie și autoritatea preotului este condiționată atât de rangul său, cât și de viața sa virtuoză. Nu numai că trebuie să îsgonească din inima sa pornirile cele rele, ci să și sădească în locul lor pe cele bune, pentru ca să impună credincioșilor mai mult prin virtutea sa, decât prin rangul cu care este investit” (Sf. Grigorie Teol., XIV, p. 55).

(Va urma)

Pr. C. Grosu

„Vrednic este lucrătorul de plata sa”

I Timotei 5, 18

Semnificația unificării religioase

La 21 Octomvrie a fiecărui an, retrăim clipe de aleasă bucurie sufletească. Patru ani s'au scurs dela înfăptuirea marelui act istoric, reîntregirea Bisericii Ortodoxe Române, prin care credincioșii români din Ardeal au rupt rețelele vrăjbei și s'au întors în turma sfintei ortodoxii, realizând astfel visul strămoșilor.

Ce-ar glăsuși strămoșii din morminte

Când am uita dorințele lor sfinte?

Credincioșii ardeleni au fost ortodocși dela început, primind creștinismul dela misionarii Bisericii răsăritene. Unirea forțată cu Roma dela 1698 a adus ruptura sufletească între frați, pricinuind lupte confesionale între ei, lacrimi și sbuciumări. Unde era frământare și vrăjă, Roma apărea în mijlocul celor tulburați, cu veninul urii ucigătoare de suflete. Vom fi avut atunci mai multă avere pământească decât înainte de 1698, dar am ajuns să avem mai puțin suflet și mai puțină bucurie sufletească. Unirea cu Roma a adus neînțelegerea, neliniștea și multe alte rele pentru întreg poporul, căci vrăjmașii ortodoxiei nu vesteau dragostea și nu lucrau ale păcii.

Voia lui Dumnezeu aceasta este, ca toți cei ce cred în El să fie una, una în duh și adevăr, în credința cea adevărată. În condițiile democrației populare, credincioșii gr.-catolici au sfărâmat pecetea silnice ale Vaticanului, au ieșit de sub tutela Romei prin actul dela 21 Octomvrie 1948. Acesta este un act de seamă prin care unitatea poporului se întărește, iar vrăjmașul lui se spulberă ca frunzele în furtună, scrie P. S. Valerian al Oradiei. Unificarea religioasă așează astfel o temelie nouă nu numai la întărirea Bisericii strămoșești, dar în același timp și la întărirea scimpei noastre Patrii, Republica Populară Română. Vremea cerea unificarea credincioșilor, pretindea o Biserică unitară, care să adune la oală toate forțele, toate energiile risipite în lupte amare și inutile, spre a le dinamiza și a le uni în efortul comun de progres spiritual și material.

După 4 ani de unificare religioasă, ne dăm seama că pentru noi nu pot fi cărări mai drepte mai bune și mai desăvârșite în afară de Biserica părinților noștri. Să face n deci totul pentru consolidarea marelui act. O sarcină urgentă este de a porni o acțiune intensă în această direcție — spune I. P. S. Patriarh Justinian — cu hotărîrea de a duce mai departe făclia nestinsă a dreptei noastre credințe. Avem datorla sfântă de a lucra pentru întărirea ortodoxiei și așa se va revărsa binecuvântarea peste credincioșii aceștia iubiți de Dumnezeu și peste această țară, Republica Populară Română, pe care El ne-a hărăzit-o liberă, bogată și înfloritoare prin vrednicia și lupta de veacuri a poporului muncitor.

Preot I. Gh. Ivanciuc

Nr. 5673/1952.

Comunicat

către toate Oficiile parohiale din Arhiepiscopia ort. română de Alba-Iulia și Sibiu

La adresa societății „Sovrom Asigurare” din Sibiu Nr. 73904 din 22 Noemvrie 1952, cu privire la asigurarea pe viață a preoților și cântăreților bisericești din Arhiepiscopia noastră, Vă facem cunoscut rezoluția Prea Fericitului Patriarh Justinian pusă pe adresa Nr. 11382/1949, care sună astfel: „Se va trata cu fiecare preot în parte și cei ce vor fi convinși de avantajile asigurării, au toată deslegarea pentru a se asigura”.

Sfătuim și îndemnăm C. preoți și cântăreți bisericești din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre să țină seamă de rezoluția I. P. S. nostru Patriarh Justinian.

Sibiu, 22 Noemvrie 1952.

Consiliul Arhiepiscopesc

(Urmare din pag. 1)

în rândurile luptătorilor pentru pace, pentru ca să aducă partea lor de muncă și luptă ca pacea să biruiască războiul, viața să biruiască moartea și poporul să propășească pe calea păcii spre o viață din ce în ce mai bună și mai fericită. Aceasta ne învață Hristos cel înviat: să săvârșim binele și să înlăturăm răul, să muncim și să luptăm pentru mântuirea noastră și pentru biruința păcii în lume, pace pentru care a luptat atât de hotărît, toată viața sa, neînfricatul I. V. Stalin.

Iată astăzi de lumină s'au umplut și cerul și pământul și cele dedesupt. În praznicul acesta al luminii și bucuriei. Vă împărtășim, iubiții mei fii sufletești, binecuvântarea Noastră arhierescă și Vă doresc ca bucuria învierii să vă umple toate clipele vieții Voastre și să vă lumineze calea spre viața cea veșnică.

Dat în Sibiu la luminatul praznic al Învierii Domnului din anul 1953;

al vostru al tuturor de tot binele voitor

† NICOLAE,

Arhiepiscop și Mitropolit

În Noemvrie 1952 a avut loc la Berlin o Conferință internațională pentru reglementarea pașnică a problemei germane, la care au participat delegați din R. D. Germană, Germania occidentală, Franța, Italia, Belgia, R. P. Polonia, R. Cehoslovacia etc. Cu această ocazie Pastorul evanghelic Martin Niemöller (Germania occidentală) a declarat că pentru reglementarea pașnică a problemei germane trebuie făcut în primul rând tot ce este cu putință pentru a împiedica ratificarea tratatelor dela Bonn și Paris. Deasemenea trebuie împiedecată formarea „armatei europene”. El a subliniat că este necesar să se ceară celor patru mari puteri să cadă de acord asupra unui tratat de pace cu Germania și asupra alegerilor libere în întreaga Germanie. Tratatul de pace trebuie încheiat cu un guvern al întregii Germanii și cu consimțământul unui asemenea guvern, constituit pe baza unor alegeri libere în întreaga Germanie.

Conferința s'a încheiat cu o declarație comună adoptată de delegații din Germania occidentală și cea răsăriteană, care oferă o bază pentru continuarea cu succes a tratatelor pe întreaga Germanie. Conferința a adoptat și o rezoluție, care cheamă la reglementarea cât mai grabnică pe cale pașnică a problemei germane.

Nr. 6074/1952.

Comunicat oficial

către toate Oficiile protopopești, parohiale și mănăstirești din Arhiepiscopia ort. română de Alba-Iulia și Sibiu

Pentru buna administrare a bunurilor noastre, protopopești, parohiale și mănăstirești, facem cunoscut că rămân în vigoare și pe 1953, instrucțiunile publicate în Tel. graf. Român Nr. 8—10, 11—12, 13—14, 20—21, 33—35 și 42—43, toate din 1949, scrise de părintele consilier Ioan Velțan.

Bugetele pe 1953, se vor întocmi și înainta în termen oficiilor protopopești, care le vor înainta iarăși în termenul fixat Arhiepiscopiei noastre pentru aprobare.

Oficiile protopopești vor lua măsurile din timp ca toate bugetele parohiilor să fie înaintate deodată, pentru aprobare nu pe rând.

Deasemenea se vor respecta întocmai toate dispozițiile în vigoare, cu privire la întocmirea și executarea bugetelor protopopiatelor și mănăstirilor.

Cel ce nu se vor conforma, vor fi sancționați.

Sibiu, 8 Decemvrie 1952.

Consiliul Arhiepiscopesc